

på. Men hr. Thulesen Dahl gav jo selv noget af svaret, for Det Konservative Folkeparti ser faktisk gerne, at EU-samarbejdet får mere karakter af rammelovgivning, altså at man laver nogle fælles rammer, som det enkelte medlemsland så selv udfylder. Det kender vi allerede talrige eksempler på, og vi ser gerne, at samarbejdet udvikler sig mere i den retning.

Det er klart, at det bliver en lang proces, der kommer til at tage tid, men vi tror selv på, at det er en rigtig måde at udvikle samarbejdet på. Vi er bange for, at alt det med den store detaljeringsgrad bl.a. er med til at gøre folk meget skeptiske over for det europæiske, men det er måske også med til at sætte fokus på nogle ting, som er petitesseer i forhold til det, der er de store problemer, og det, som vi virkelig skal bruge tid på at løse.

Derfor mener vi, at en af de måder, hvorpå man i fremtiden kan udmønte nærhedsprincippet i praksis, er ved at lave mere rammelovgivning. Det kan eksempelvis være inden for fødevarerområdet, men det kan også være inden for alle mulige andre områder, at man i stedet får en rammelovgivning, hvor det er den enkelte nationalstat, der selv bestemmer, hvordan man vil gennemføre det i praksis. Det kan være med hensyn til fødevarerkontrol, eller hvordan dyrlæger arbejder, osv. Det er ikke noget, som EU skal regulere på, og det er heller ikke noget, som EU regulerer på i dag, men det er et konkret eksempel på, hvordan det skal fungere.

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Holger K. Nielsen som ordfører.

Holger K. Nielsen (SF):

Debatten her i dag er jo begrundet af folke-tingsvalget. Vi er nødt til at have en ny førstebehandling, og sådan som jeg vurderer det, bliver det i høj grad en gentagelse af den førstebehandling, som vi havde i oktober sidste år. Jeg kunne sådan set have lyst til at henvise til det, jeg sagde på det tidspunkt. Jeg genlæste det for nylig, og det var en udmærket tale, jeg holdt, men jeg vil alligevel godt komme med nogle bemærkninger her under debatten i dag, vel vidende at der i høj grad er tale om en gentagelse af, hvad vi tidligere har hørt under disse lange EU-diskussioner.

Jeg vil godt starte med en lidt principiel betragtning, som er affødt af debatten tidligere om integration i dybden og i bredden. Jeg synes, det er en meget interessant ting at få dis-

kuteret også i relation til Amsterdamtraktaten. Noget af det interessante her i Folketinget er jo, at der hele vejen rundt i hvert fald i retorikken er enighed om det positive i udvidelsen af EU. I modsætning til i andre lande er der altså en bred konsensus i Danmark om, at det er en god ting, at EU bliver udvidet.

Vi argumenterer i SF primært med sikkerhedspolitik. Efter Murens fald står vi med nogle nye muligheder for at skabe et helt Europa, hvor vi i stedet for at slås med hinanden samarbejder med hinanden. Det er helt, helt afgørende, at det Jerntæppe, der faldt ned efter krigen, og den militære konfrontation, der var tale om i perioden frem til 1989, bliver afløst af et reelt samarbejde, og det er i den sammenhæng aldeles afgørende, at der som afløsning for de gamle militære, politiske og økonomiske skel mellem øst og vest ikke bliver skabt nye skel i Europa.

Af sikkerhedspolitiske årsager er vi tilhængere af udvidelsen; men jeg tror, det også er vigtigt at gøre sig klart, at med et EU med over 25 medlemmer kan man ikke fastholde de gamle målsætninger fra EF. Da man startede EF sidst i 1950'erne, var det i høj grad baseret på nogle idealistiske målsætninger om et forenet Europa, en føderalistisk union, og baggrunden var den helt naturlige, at efter mange krige – senest Anden Verdenskrig – var der behov for et samarbejdende Europa. Men EF's fædre, Schuman, Monnet, Spinelli, og hvad de nu hedder – ideologerne, der skabte EF – havde jo visionen om et egentligt forenet Europa. De vil bruge den økonomiske integration som murbrækker, som motor for en videregående politisk integration, og det er den målsætning, man er nødt til at revurdere.

Når man taler om et stort europæisk samarbejde, hvor Øst- og Centraleuropa kommer med, er det udsigtsløst at have den gamle føderalistiske målsætning om et egentligt forenet Europa. Det er det, unionsprojektet grundlæggende handler om, og derfor er vi altså nødt til at sige, at hvis vi skal have det brede samarbejde, kommer det til at gå ud over dybdesamarbejdet. De to ting er i logisk modsætning til hinanden, og hvis vi skal have et udvidet EU, må vi opgive de vidtløftige unionsideer.

Det var jo også meldingen fra den danske befolkning ved 2. juni-afstemningen i 1992, og det var det, 1993-afstemningen udmøntede i de danske undtagelser. Det var det, det nationale kompromis handlede om: fra dansk side skulle